

Horse & Country life

Een blad met hart voor paarden, de natuur en het buitenleven

Oktober 2007

Henri Guns, leven voor dieren

Het Friese paard

Dames in het zadel

Tinkers als showpaard

Appleby Horse Fair

Schoonheid op hoog niveau

Creatief met meloenen & pompoenen

Horse & Country life is een blad van Uitgeverij Tinkerland - www.tinkerland.nl

Redactie: Rob de Beus

Teksten: Sandra Boshuizen-Laan en Rob de Beus

Coverfoto: Foto4u.nl

Henri Guns

leven voor dieren

Het begon allemaal met een lapje grond van 100 bij 25 meter.
Te klein voor een voetbalveldje, maar groot genoeg voor Henri Guns uit het Brabantse Maarheeze.

Toen Henri, jaren geleden, dat strookje van de wereldbol kon bemachtigen hoefde hij niet lang na te denken; een moestuin zou het worden, met liefst ook nog flink wat buxus en kerstbomen erin.

Toch liep het anders. Eigenlijk was dat voorspelbaar, want wie Henri kent weet dat hij een groot hart heeft, vooral voor dieren...

Bonte verzameling

"Het is ook best een mooi terreintje" vertelt Henri "doordat er rondom een manshoge en ondoordringbare beukenhaag staat is het een veilig afgeschermd stukje natuur. Geen wonder dat er in mijn omgeving meteen belangstelling voor was. Zo waren er 'n paar kennissen die, wegens verhuizing, afstand moesten doen van hun twee geiten. Of ik die misschien wilde hebben...? Als je de foto's bij dit artikel bekijkt zie je wel dat het niet bij die twee geiten is gebleven. Dat zijn er inmiddels al zes. Plus ook nog een bok. Damherten, kippen, vijftig witte duiven...

Aan al die dieren zit wel 'n verhaal. Meestal heb ik ze nog net kunnen redden van de dood. Neem bijvoorbeeld die lama daar, die mist een stuk van haar oor; afgebeten door een ander dier... Eigenlijk was ze bestemd voor de export naar Saoudie-Arabië, samen met een hele partij andere lama's. Maar, die Saoudies willen alles perfect hebben, dus geen 'halve lama'. Daarom moest het arme dier hier achterblijven en wist men maar een 'huis' voor haar: het Islamitisch slachthuis. Gelukkig hoorde ik het verhaal nog net op tijd en je ziet het resultaat: ooit zo'n blij en levenslustige lama gezien?

En het mooiste van het verhaal: ze is waarschijnlijk nog drachtig ook!
Bij lama's is dat moeilijk te zien; ze dragen maar liefst elf maanden. Pas de laatste dagen voor de bevalling zetten de uiers op, dan heb je zekerheid.
Of er een lama-veulen komt weet ik dus niet zeker, maar een naam heb ik al: *Amal*, dat krijg je als je de letters van *lama* van achter naar voren leest.
Dat trucje heb ik vaker, zo heet 'n *kip* bij mij *pik*. *Pik* past immers goed bij *kip*. Voor m'n tien poezen heb ik 'gewone' namen. Draai je *poes* om dan staat er *soep*, dat is geen leuke naam.
Trouwens, die andere lama die je daar ziet komt van een dierentuinfokker hier uit de buurt. Dat dier was te wild, niemand kon iets met hem aanvangen. Ze durfden 'm amper hier af te leveren. Nou, je ziet het zelf, hij is super lief en vriendelijk. Nooit 'n probleem mee gehad...

Veilig tehuis

Allemaal hebben ze het naar hun zin, de ganzen, de kalkoenen, de emoe's. Die emoe's zijn keigezellige kippen. Met hun gewicht van vijftig kilo, hun zware wenkbrauwen en hun

doordringende bruine ogen zou je bijna bang van ze worden. De meeste mensen houden dan ook wat afstand van deze dieren...
Bij mij in huis vind je nog een Newfoundland-lander beer en een grijze roodstaart papegaai die nog maar net van de dood gered kon worden doordat zijn eerste baasje hem in de steek had gelaten.
Hij had zijn nek en borst kaal geplukt, dat doet hij nog steeds.
Praten doet hij als Brugman. Hij is dan ook mijn beste vriendje. En dat weet ie, want ik ben de enige die hem uit de kooi mag halen en die met hem mag spelen.
Dat daar is een broedmachine. Hier in huis kunnen de kuikentjes veilig uit hun ei te voorschijn komen; buiten werden ze steeds opgewacht door kraaien."

Dure kostgangers

Zo runt Henri zijn huishouden met meer dan honderd dieren. Dieren die eigenlijk geen toekomst meer hadden.
Onnodig te zeggen dat zoiets heel veel zorg en aandacht vereist. Om maar niet te spreken van de hoge kosten. Alle dieren moeten gevoerd worden en dat kost handen vol geld. Alleen de lama's al eten net zoveel

als een klein gezinnetje.
En altijd is er wel een hok of hek kapot, dat moet dan weer gemaakt worden. Dieren krijgen bijna alles stuk.
Waarschijnlijk is er geen reparateur in Nederland die zoveel toeschouwers heeft als Henri Guns uit Maarheeze; wanneer hij iets aan het repareren is voelt hij dat de talloze dieren achter hem met een oog kijken naar wat hij aan het doen is, en met het andere oog naar wat ze nu weer kapot zullen maken...

Om alles te kunnen bekostigen werkt Henri bij de Nederlandse Spoorwegen. In ploegen-dienst, liefst 's nachts, zo heeft hij overdag veel tijd om voor zijn kroost te zorgen.

Tinker Sjors

Oh ja, één dier vergaten we nog in deze reportage: Tinker Sjors.
Hoe deze ervaren 'natuurmens' omgaat met zijn Tinker en hoe hij de bekende Tinker-problemen als mok, slechte sokken en afgeschuurde manen oplost, vertelt Henri graag zelf:

"Een paar jaar geleden kwam een vriendin een kijkje nemen bij mijn dieren.

Ze was te paard. Wow, dat was leuk, ik zou ook wel een paardje willen, ik had er immers plaats voor.

Een van m'n vrienden adviseerde mij een Tinker te nemen: "Dat is echt een paard voor jou" zei hij, "Tinkers zijn in het algemeen lekker rustig en erg lief voor andere dieren." Met die wijsheid op zak ben ik toen bij verschillende Tinker-stoeterijen gaan kijken en heb me laten informeren.

Ik had nog nooit van dat bonte ras gehoord, maar na er verschillende te hebben gezien stond vast; ik wou 'n Tinker!

Na wat zoeken tussen allerlei advertenties kwam ik uit bij 'n Tinker-jaarling, een ruïn van 700 euro.

Een vriend die vroeger een paard heeft gehad is mee gaan kijken en keurde hem goed. Eigenlijk overbodig, want ik was inmiddels al helemaal verliefd op *Sjors*, dat was de naam die meteen in me opkwam.

Een stal had ik al. Nog even een betegelde uitloop van ongeveer 5 bij 10 meter gemaakt, en Sjors woonde voortaan bij ons. Overdag mag hij los rondlopen op 't gras en tussen de fruitbomen.

Het mannetje was heel opgewekt over zijn nieuwe verblijf en na een dag dacht ik hem

even uit zijn verblijf te halen voor een korte wandeling buiten de stal.
Dat ging dus helemaal fout, hij begon te rennen zodat ik viel en sleurde me 100 meter over het natte gras, ik ook goed gek en liet dus niet los, waar ik nog blij om ben. Een paard hoeft niet te weten dat het veel sterker is dan een mens.
Maar na een paar dagen ging het wandelen al goed, met 'n halstertouw.
Mijn paardje was pas anderhalf jaar oud en ik wilde hem niet inrijden voordat hij drie was, dus ben ik elke, maar dan ook elke dag met hem gaan wandelen, naar de spoorweg-overgangen, over de viaducten, naar kampvuren kijken en iedere dag wat spelen zoals tikkertje en allerlei andere gekke spelletjes.
Ik merkte dat hij heel graag speelde, zo werden we dikke vrienden.

Nu nog leren rijden...

Oh ja, ik had het daarnet over 'inrijden',

maar... ik had nooit iets met paarden gehad en al helemaal nog nooit erop gezeten, dus ik ben eerst maar paardrijlessen gaan volgen bij de plaatselijke manege. Ik kan je vertellen dat dat niet meevalt voor iemand van 45 jaar! Vooral het 'lichtrijden' ging niet vanzelf...

Dressuur was niets voor mij. Liever reed ik veel buitenritten, zodat ik weet hoe ik over een sloot moet en tegen een helling op. Toen Sjors drie was werd hij enige weken bij 'n andere manege gezet. Ik moest dan iedere dag komen helpen. Alles ging voor de wind en op de vijfde dag gingen we al buitenritten maken.

Na twee weken was Sjors al weer thuis en iedereen was jaloers! Ze vroegen plagend "Ga je weer met je hondje wandelen?" Laat ze maar lekker kletsen: mijn Sjors loopt over alle viaducten en snelwegen en noem maar op, niks is 'm te gek!
Dat wandelen werpt zeker z'n vruchten af,

ook voor de band met je paard.
Sjors is nu vijf geworden dus twee jaar onder het zadel, maar ik ga nog niet langer dan drie uur per dag rijden omdat zo'n koudbloed op z'n zesde jaar pas uitgegroeid is. Geweldig, dat paardrijden, daar had ik dertig jaar geleden mee moeten beginnen!
Toen ik Sjors gekocht had heb ik ook meteen heel veel boeken over paarden en verzorging aangeschaft en ook veel gelezen natuurlijk, hoewel ik het niet met alles eens ben. Ik ben een voorstander van alles zo natuurlijk mogelijk.

Sokken

Een Tinker heeft sokken, en die heeft ie niet voor niets. Ze dienen voor de afwatering. Ik heb zijn sokken nog nooit met zeep gewassen, daarmee los je het natuurlijke vet in zijn sokken op waardoor hij dus lang natte voeten houdt.
Moet een paard lijden aan mok omdat wij zonodig voor de buitenwereld spierwitte sokken onder ons paardje willen hebben? Niet dus!
Ik las laatst zelfs dat je de sokken moest invetten met afgewerkte olie... nou geloof me: het natuurlijke vet in z'n sokken is veel beter, was het er alleen niet uit.
Wil je de sokken toch wassen, gebruik dan

enkel water, dat is genoeg.

Manen

Toen ik Sjors kocht had hij kale plekken in zijn manen en schuurde heel vaak z'n staartwortel.
Ik las dat zomer-eczeem wordt veroorzaakt door 'n muggetje dat 's zomers tijdens de avond- en ochtendschemering steekt. Die muggetjes komen niet bij de zee voor.

Het eerste jaar heb ik allerlei vetzooi in z'n manen en staartwortel gesmeerd wat uiteindelijk niet hielp.

Nu heb ik hét middel tegen staart- en manen-eczeem gevonden; simpelweg het voorkómen ervan!!!

Vanaf februari als het wat warmer wordt en die muggetjes tevoorschijn komen, druppel ik de manen en de staartwortel in met citronella-olie. Ik doe dat kort voor de avondschemering omdat de geur blijft hangen tot de ochtendschemering. Iedere, maar dan ook iedere dag! Voorkomen is nu eenmaal beter dan genezen. Het is een kleine moeite die heel veel paardenleed voorkomt.

Sjors schuurt niet meer en heeft gezonde manen, die manen vormen zijn natuurlijke afwaterings- en vliegengordijn.

Hoeven

Laatst heb ik er na een jaar weer een hoefsmid naar laten kijken, en als er niets aan hoeft te gebeuren mag hij er ook niet aankomen.

Mijn paard loopt niet mank op de verharde uitloop, ik ga ook af en toe in gallop over de verharde weg, dus slijten zijn hoeven op een natuurlijke wijze af.

Wel maak ik ze met een krabber zuiver aan de onderkant, en hou ze goed in de gaten. Het wil nogal eens gebeuren dat er veel te veel van de hoef afgesneden wordt en het paard al mank loopt voordat de smid de straat uit is.

Misschien heb ik geluk, ik laat ieder jaar een hoefsmid komen maar die hoeft nooit iets te doen.

Wilde paarden rennen ook over rotsachtige vlakten. *Natuurlijk* wil zeggen *natuurlijk!*

Ben lief voor je knolletje, dan krijg je het in veelvoud terug.

Ik wens iedereen heel veel rijplezier en misschien wel tot ziens!

Mijn lijfspreuk: Dieren? Geweldig!"

Het Friese paard

Als je via Overijssel noordwaarts reist kom je hem steeds vaker tegen. Vanuit de wei, waar het groen van het gras mooi contrasteert met het zwart van zijn vacht, kijkt hij je met zijn grote bruine ogen aan. Soms rent hij even met je mee waarbij zijn golvende manen wapperen in de wind, zijn sokken sierlijk rond zijn benen zwaaien.

Als geen ander paard maakt dit ras deel uit van de onstuimige geschiedenis van een weerbarstig volk. Daarom is het vernoemd naar het land waar het ooit ontstond. Het Friese paard.

Foto's bij dit artikel: www.foto4u.nl

